

Bruxelles, den 4. juni 2021
(OR. en)

9142/21

Interinstitutionel sag:
2020/0310(COD)

SOC 381
EMPL 283
CODEC 835

NOTE

fra:	Generalsekretariatet for Rådet
til:	De Faste Repræsentanternes Komité/Rådet
Vedr.:	Forslag til EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV om passende mindstelønninger i Den Europæiske Union – <i>Situationsrapport</i>

I. INDLEDNING

Den 28. oktober 2020 vedtog Kommissionen et forslag til direktiv om passende mindstelønninger i Den Europæiske Union. Forslaget har til formål at styrke beskyttelsen af mindstelønninger for arbejdstagerne ved at fastsætte minimumsforskrifter på EU-plan både for at sikre, at mindstelønninger fastsættes på et passende niveau, og at arbejdstagerne har adgang til beskyttelse af mindstelønninger i form af lovbestemte mindstelønninger eller i form af overenskomstmæssige lønninger som defineret i dette direktiv.

Socialgruppens medlemmer drøftede forslaget på 11 uformelle videokonferencer (fire under det tyske formandskab og syv under det portugisiske formandskab). Siden indledningen af drøftelserne har flere medlemsstater modsat sig Kommissionens forslag, idet de mener, at det mangler et gyldigt retsgrundlag og navnlig er i strid med undtagelsesbestemmelsen i artikel 153, stk. 5, i TEUF. Flere medlemsstater hilste derimod initiativet velkommen som et vigtigt skridt i retning af at gennemføre princip 6 i den europæiske søjle for sociale rettigheder. Andre medlemsstater har endnu ikke fastlagt deres holdning på nationalt plan.

Da spørgsmålet om retsgrundlaget er afgørende for at komme videre med forslaget, anmodede det tyske formandskab Rådets Juridiske Tjeneste om at afgive en skriftlig udtalelse om spørgsmålet om retsgrundlaget. Rådets Juridiske Tjeneste afgav sin udtalelse den 9. marts 2021 (dok 6817/21).

På grundlag af det tyske formandskabs sonderende arbejde fortsatte Socialgruppens medlemmer behandlingen af sagen under det portugisiske formandskab på syv uformelle videokonferencer. De fremskridt, der er gjort, er sammenfattet i afsnit II nedenfor.

Det portugisiske formandskabs kompromisforslag findes i bilag 1 til denne rapport. Ændringer i forhold til Kommissionens forslag (12477/20) er angivet med **fed skrift**, og udgået tekst er angivet med [...]. Dette kompromisforslag dækker de dele af Kommissionens forslag, som Socialgruppens medlemmer på det tidspunkt havde gennemgået.

Den 21. januar 2021 udløb fristen på otte uger for høring af de nationale parlamenter i henhold til artikel 6 i protokol (nr. 2)¹, der er knyttet som bilag til traktaterne. Frem til denne dato havde de nationale parlamenter i tre medlemsstater (DK, MT, SE) sendt begrundede udtalelser, og dermed var den tærskel, der i henhold til artikel 7, stk. 2, i denne protokol medfører en forpligtelse til at tage forslaget op til fornyet overvejelse, hvis det ikke er i overensstemmelse med nærhedsprincippet, ikke nået.

Europa-Parlamentet har endnu ikke fastlagt sin førstebehandlingsholdning. Hvad angår det foreslåede retsgrundlag, som er artikel 153, stk. 2, sammenholdt med artikel 153, stk. 1, litra b), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF), skal Rådet følge den almindelige lovgivningsprocedure sammen med Europa-Parlamentet.

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget har begge afgivet udtalelse².

På nuværende tidspunkt anses alle delegationer for at have taget generelt undersøgelsesforbehold med hensyn til forslaget.

¹ Protokol (nr. 2) om anvendelse af nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet (EUT C 326 af 26.10.2010, s. 206).

² Dokument 7886/21(EØSU) og 7421/21 (RU)

II. RÅDETS ARBEJDE UNDER DET PORTUGISISKE FORMANDSKAB

Mens de afventede udtalelsen fra Rådets Juridiske Tjeneste om retsgrundlaget, som mange delegationer betragtede som en politisk forudsætning for at komme videre, evaluerede Socialgruppens medlemmer Kommissionens konsekvensanalyse (12477/21 ADD3). Den 2. november 2020 blev der udsendt et spørgeskema til delegationerne, som 26 medlemsstater har besvaret. Konsekvensanalysen blev grundigt analyseret og drøftet på en uformel videokonference mellem Socialgruppens medlemmer den 20. januar 2021. Formandskabets sammenfatning af denne evaluering findes i bilag 2 til denne rapport.

Under hensyntagen til udtalelsen fra Rådets Juridiske Tjeneste og delegationernes synspunkter forelagde formandskabet i slutningen af april 2021 en kompromistekst. Betragtningerne var ikke omfattet af denne tekst, da disse endnu ikke var blevet drøftet af Socialgruppens medlemmer, heller ikke artikel 10, da drøftelsen heraf var blevet udsat, indtil Kommissionen fremlagde yderligere skriftlige tekniske oplysninger (WK 5391/21).

III. DE VIGTIGSTE SPØRGSMÅL, DER ER BLEVET DRØFTET PÅ GRUPPENIVEAU

Genstand

Efter indgående drøftelser om de forpligtelser, der følger af artikel 1, indsatte formandskabet – i overensstemmelse med mange delegationers synspunkter – ordene "**til fremme af**" i indledningen til stk. 1 for at præcisere direktivets overordnede mål, som også erstattede ordet "fastsættelse" før *af passende mindstelønninger* i stk. 1, litra a).

Med en mindre omformulering tydeliggjorde formandskabet også, at artikel 1, stk. 3, indeholder to præciseringer: 1) at medlemsstater, hvor lønfastsættelsen udelukkende sikres via kollektive overenskomster, ikke er forpligtet til at indføre en lovbestemt mindsteløn, og 2) at ingen medlemsstat er forpligtet til at gøre de kollektive overenskomster alment gældende.

Individuelle rettigheder

Flere medlemsstater efterlyste forsikringer om, at dette direktiv ikke ville skabe individuelle rettigheder for arbejdstagerne. Idet også forslagene i udtalelsen fra Rådets Juridiske Tjeneste om mere præcisering er taget i betragtning reagerede formandskabet på dette ved – i overensstemmelse med forslaget artikel 1 – at ændre titlen på direktivet til "**direktiv om en ramme for** passende mindstelønninger i Den Europæiske Union". Af samme grund blev ordet "andre" ["other"] slettet fra standardbestemmelsen om ikkeforringelse i artikel 16, stk. 3. Disse ændringer blev hilst velkommen af flere medlemsstater. Der blev imidlertid fremsat anmodninger om yderligere præciseringer, f.eks. i artikel 1 og 11.

Begrænsning af anvendelsesområdet

Efter anmodning fra et par medlemsstater indsatte formandskabet et nyt stk. 2 i artikel 2, som giver medlemsstaterne mulighed for at udelukke søfarende, der er omfattet af konventionen om søfarendes arbejdsforhold, 2006 som ændret, fra anvendelsen af dette direktiv. Dette blev ganske vist hilst velkommen, men der var også en opfordring til ikke at lade havfiskere være omfattet af direktivet i visse tilfælde. Det specifikke problem med tjenestemænd, som i mange medlemsstater har et offentligretligt ansættelsesforhold, blev rejst af flere medlemsstater.

Beskyttelse af mindstelønninger gennem kollektive overenskomstforhandlinger i forhold til beskyttelse gennem lovbestemt mindsteløn

Flere medlemsstater rejste spørgsmålet om, hvorvidt mindstelønninger, som arbejdsmarkedets parter har forhandlet sig frem til, og som derefter gøres alment gældende ved en forvaltningsakt, vil blive betragtet som en lovbestemt mindsteløn eller som en mindsteløn, der er fastsat ved kollektive overenskomstforhandlinger. Formandskabet reagerede ved at tilpasse definitionerne i artikel 3 af "lovbestemt mindsteløn", "kollektiv overenskomst" og "kollektiv overenskomstdækning". De fleste delegationer hilste dette velkommen.

Forpligtelse til at fremme kollektiv overenskomstdækning

For at imødekomme anmodningerne fra mange delegationer, som henledte opmærksomheden på de særlige forhold i deres nationale systemer for kollektive overenskomstforhandlinger og navnlig betydningen af kollektive overenskomster på virksomhedsniveau i nogle medlemsstater, indsatte formandskabet ordene "**i overensstemmelse med national lovgivning og praksis**" i indledningen til artikel 4, stk. 1, samt ordet "**navnlig**" i litra a).

Som reaktion på mange medlemsstaters krav om større sikkerhed med hensyn til deres forpligtelser, hvis de ikke når op på en kollektiv overenskomstdækning på 70 %, og for at strømline forpligtelserne blev det i artikel 4, stk. 2, præciseret, at de kun skal udarbejde en handlingsplan, der indeholder en ramme af grundforudsætninger, og som kun skal revideres med regelmæssige mellemrum på [x] år, som skal fastsættes i direktivet.

Lovbestemte mindstelønnings tilstrækkelighed

Formandskabet præciserede, at direktivet har til formål at fremme mindstelønnings tilstrækkelighed ved at ændre overskriften til artikel 5. Ved at indføre ordet "ramme" i artikel 5, stk. 1, har formandskabet endnu en gang understreget, at dette direktiv er et rammedirektiv.

Som svar på mange medlemsstaters vedholdende krav om mere fleksibilitet har formandskabet tilføjet præciseringen i artikel 5, stk. 2, af, at "**relevans og relativ vægtning**" af kriterierne i nævnte stykke "**kan fastlægges af medlemsstaterne i overensstemmelse med deres fremherskende nationale socioøkonomiske forhold**". Selv om denne ændring blev værdsat, anmodede mange delegationer formandskabet om at gå videre og ikke fastholde den obligatoriske anvendelse af alle fire kriterier.

Flere medlemsstater opfordrede til at lade stk. 3 i artikel 5 udgå.

Varierende og nedsatte satser

Artikel 6 om varierende og nedsatte satser blev omformuleret for at imødekomme kritikken af, at formuleringen i Kommissionens forslag "medlemsstaterne kan tillade"... forudsætter, at Unionen som udgangspunkt har kompetence til at fastsætte sådanne satser eller en sådan løn og derefter kan give medlemsstaterne tilladelse til at fravige dem, hvilket ville være i strid med artikel 153, stk. 5, i TEUF. Nogle delegationer hilste formandskabets tekst velkommen, mens andre delegationer opfordrede til yderligere skærpelse af Kommissionens tekst, og nogle delegationer opfordrede til at lade hele artiklen udgå.

Offentlige udbud

Artikel 9 om offentlige udbud, der af Kommissionen var tænkt som blot en gentagelse af de eksisterende forpligtelser i henhold til direktiv 2014/24/EU, 2014/25/EU og 2014/23/EU, blev af flere medlemsstater kritiseret som overflødig og derfor krævet slettet. Formandskabet foretrak imidlertid (med støtte fra flere delegationer) at ændre artiklen med henblik på at præcisere dens indhold, navnlig at denne forpligtelse også omfatter underleverandører, og at den vedrører lønrelaterede forpligtelser i henhold til EU-retten, national ret, kollektive overenskomster og internationale arbejdsretlige bestemmelser.

Medlemsstaternes indberetningsforpligtelser

Efter en første drøftelse på gruppeniveau mente et bredt flertal af medlemsstaterne, at de havde behov for yderligere elementer fra Kommissionen i skriftlig form og navnlig oplysninger om, i hvilket omfang de data, der skal indberettes i henhold til artikel 10, stk. 2, allerede indsamles og dermed er gjort tilgængelige, f.eks. af Eurostat eller Eurofound. Den 22. april 2021 fremlagde Kommissionen et uofficielt dokument med mere detaljerede oplysninger (WK 5391/21), som den 4. maj 2021 blev drøftet af Socialgruppens medlemmer. På dette møde mente mange delegationer stadig, at disse indberetningsforpligtelser, og navnlig de mange forskellige data og opdelingen af dem, ville skabe en uforholdsmæssig stor administrativ byrde for medlemsstaterne, arbejdsmarkedets parter og virksomhederne.

IV. KONKLUSIONER

Sideløbende med arbejdet på teknisk plan har det portugisiske formandskab på politisk plan undersøgt, om der kan opnås kvalificeret flertal for forslaget. Det har konkluderet, at sagen endnu ikke er moden nok til at opnå et sådant flertal. Det vil derfor være op til det næste formandskab at fortsætte drøftelserne i Rådet og dets forberedende organer med henblik på at nå til enighed om en generel indstilling.

Det portugisiske formandskab mener, at der er et solidt grundlag for at afslutte det tekniske og politiske arbejde med denne sag.

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om **en ramme for** passende mindstelønninger i Den Europæiske Union

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 153, stk. 2, sammenholdt med artikel 153, stk. 1, litra b),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg³,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget⁴,

efter den almindelige lovgivningsprocedure, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I henhold til artikel 3 i traktaten om Den Europæiske Union er Unionens mål bl.a. at fremme befolkningernes velfærd og at arbejde for en bæredygtig udvikling i Europa baseret på en social markedsøkonomi med høj konkurrenceevne.

³ EUT C af , s. .

⁴ EUT C af , s. .

- (2) I artikel 31 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder⁵ hedder det, at enhver arbejdstager har ret til sunde, sikre og værdige arbejdsforhold.
- (3) Den europæiske socialpakt fastslår, at alle arbejdstagere har ret til rimelige arbejdsvilkår. Den anerkender alle arbejdstageres ret til en rimelig løn, der er tilstrækkelig til at sikre en anstændig levestandard for dem selv og deres familier. Artikel 4 i chartret anerkender den rolle, som kollektive overenskomster, der er indgået frit, og mekanismer for fastsættelse af lovbestemte mindstelønninger, spiller med henblik på at sikre en effektiv udøvelse af denne ret.
- (4) I kapitel II i den europæiske søjle for sociale rettigheder, der blev proklameret i Göteborg den 17. november 2017, fastlægges der en række principper, der skal tjene som rettesnor for sikring af rimelige arbejdsvilkår. I princip nr. 6 i den europæiske søjle for sociale rettigheder bekræftes arbejdstagernes ret til rimelige lønninger, der sikrer en anstændig levestandard. Det fastsættes ligeledes, at passende mindstelønninger skal sikres, så behovene hos arbejdstageren og dennes familie opfyldes inden for rammerne af de nationale økonomiske og sociale vilkår, samtidig med at adgangen til beskæftigelse og incitamenterne til at søge arbejde bibeholdes. I dette princip mindes der desuden om, at fattigdom blandt personer i arbejde skal hindres, og at alle lønninger skal fastsættes på en gennemsigtig og forudsigelig måde og i respekt for arbejdsmarkedets parter uafhængighed.

⁵ Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (2012/C 326/02) (EUT C 326/391 af 26.10.2012).

- (5) I retningslinje 5 i Rådets afgørelse (EU) 2020/1512 om retningslinjer for medlemsstaternes beskæftigelsespolitikker⁶ opfordres medlemsstaterne til at sikre en effektiv inddragelse af arbejdsmarkedets parter i lønfastsættelsen, som sikrer rimelige lønninger, der muliggør en anstændig levestandard, således at lønningerne kan justeres tilstrækkeligt i forhold til udviklingen i produktiviteten, med henblik på opadgående konvergens. I retningslinjen opfordres medlemsstaterne også til at fremme social dialog og kollektive overenskomstforhandlinger om lønfastsættelse. Medlemsstaterne og arbejdsmarkedets parter opfordres i retningslinjen ligeledes til at sikre, at alle arbejdstagere får udbetalt passende og rimelige lønninger som følge af, at de nyder godt af kollektive overenskomster eller passende lovbestemte mindstelønninger, idet der tages hensyn til den deraf følgende indvirkning på konkurrenceevne, jobskabelse og fattigdom blandt personer i arbejde. I den årlige strategi for bæredygtig vækst 2021⁷ hedder det, at medlemsstaterne bør vedtage foranstaltninger for at sikre rimelige arbejdsvilkår. Derudover blev der i den årlige strategi for bæredygtig vækst 2020⁸ mindet om, at det i forbindelse med voksende sociale skel er vigtigt at sikre, at hver arbejdstager får en passende løn. Der er også udstedt flere landespecifikke henstillinger til nogle medlemsstater vedrørende mindstelønninger. De enkelte lande kan imidlertid være meget lidt tilbøjelige til at forbedre deres fastsættelse af mindstelønninger, fordi de er af den opfattelse, at dette kan have en negativ indvirkning på deres eksterne omkostningskonkurrenceevne.
- (6) Bedre arbejds- og levevilkår, herunder gennem passende mindstelønninger, er til gavn for både arbejdstagere og virksomheder i Unionen, og de er en forudsætning for at opnå inklusiv og bæredygtig vækst. En afhjælpning af de store forskelle i mindstelønsbeskyttelsens dækning og tilstrækkelighed gør EU's arbejdsmarked mere retfærdigt og fremmer økonomiske og sociale fremskridt samt en opadgående konvergens. Konkurrencen på det indre marked bør baseres på høje sociale standarder, innovation og produktivitetsforbedringer, der sikrer lige konkurrencevilkår.

⁶ Rådets afgørelse (EU) 2020/1512 af 13. oktober 2020 om retningslinjer for medlemsstaternes beskæftigelsespolitikker (EUT L 344 af 19.10.2020, s. 22).

⁷ Kommissionens meddelelse COM(2020) 575 final.

⁸ Kommissionens meddelelse COM(2019) 650 final.

- (7) Når de fastsættes på et passende niveau, beskytter mindstelønninger de ugunstigt stillede arbejdstageres indkomst, de bidrager til at sikre en værdig tilværelse og de begrænser indkomstnedgangen i dårlige tider som anerkendt i Den Internationale Arbejdsorganisations konvention nr. 131 om indførelse af en ordning for fastsættelse af mindstelønninger. Mindstelønninger bidrager til at opretholde den indenlandske efterspørgsel, styrker incitamenterne til at arbejde, mindsker lønforskelle og fattigdom blandt personer i arbejde.
- (8) Kvinder, unge og lavtkvalificerede arbejdstagere og handicappede har en større sandsynlighed for at være mindstelønsmodtagere eller lavtlønnede end andre grupper. I økonomiske nedgangstider, såsom covid-19-krisen, bliver mindstelønningernes rolle med hensyn til at beskytte lavtlønnede arbejdstagere stadig vigtigere og afgørende for at støtte en bæredygtig og inklusiv økonomisk genrejsning. Ved at adressere mindstelønningerne bidrager der til ligestilling mellem kønnene, idet man mindsker de kønsbestemte løn- og pensionsforskelle og løfter kvinder ud af fattigdom.
- (9) Covid-19-pandemien har en betydelig indvirkning på servicesektoren og de små virksomheder, som begge har en høj andel af mindstelønsmodtagere. Desuden er mindstelønninger også vigtige i betragtning af de strukturelle tendenser, der er ved at omforme arbejdsmarkedene, og som i stigende grad er kendetegnet ved en høj andel af atypiske og usikre erhverv. Disse tendenser har ført til øget jobpolarisering, hvilket har ført til en stigende andel af lavtlønnede job og job med beskedne kvalifikationskrav i de fleste medlemsstater samt til højere lønforskelle i nogle af dem.
- (10) Der findes beskyttelse af mindstelønninger i alle medlemsstater, men i nogle medlemsstater er denne beskyttelse lovbestemt ("lovbestemte mindstelønninger") og fastsat ved kollektive overenskomster, mens den i andre udelukkende er fastsat ved kollektive overenskomster.
- (11) I de fleste tilfælde er den beskyttelse af mindstelønninger i lavtlønsbeskæftigelse, der er fastsat ved kollektive overenskomster, passende. De lovbestemte mindstelønninger er lave i forhold til andre lønninger i økonomien i flere medlemsstater. I 2018 forholdt det sig i ni medlemsstater således, at den lovbestemte mindsteløn ikke gav en indtægt for en enlig mindstelønsmodtager, der var tilstrækkelig til at nå fattigdomsrisikotærsklen. Desuden påvirker anvendelsen af reducerede mindstelønssatser (variationer) og nedsættelser af de lovbestemte mindstelønninger disses tilstrækkelighed i en negativ retning.

- (12) Ikke alle arbejdstagere i Unionen er beskyttet af mindstelønninger. I nogle medlemsstater modtager nogle arbejdstagere, til trods for at de er dækket, i praksis et vederlag, der ligger under den lovbestemte mindsteløn, fordi de gældende regler ikke overholdes. Navnlig konstateres det, at en sådan manglende overholdelse især berører kvinder, unge arbejdstagere, handicappede og landbrugsarbejdere. I medlemsstater, hvor der kun ydes beskyttelse af mindstelønninger gennem kollektive overenskomster, skønnes andelen af arbejdstagere, der ikke er dækket, at variere fra 2 % til 55 % af alle arbejdstagere.
- (13) Selv om stærke kollektive overenskomstforhandlinger på sektorniveau eller tværfagligt niveau bidrager til at sikre en passende beskyttelse af mindstelønninger, er de traditionelle kollektive overenskomstforhandlinger blevet udhulet i de seneste årtier, delvis på grund af strukturelle ændringer i økonomien i retning af mindre organiserede sektorer og faldet i antallet af fagforeningsmedlemskaber, som er forbundet med væksten i atypiske og nye former for arbejde.
- (14) Kommissionen har i overensstemmelse med artikel 154 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde konsulteret arbejdsmarkedets parter ved to høringsrunder med hensyn til eventuelle foranstaltninger for at imødegå udfordringerne i forbindelse med en passende beskyttelse af mindstelønninger i Unionen. Der var ingen enighed blandt arbejdsmarkedets parter om at indlede forhandlinger om disse emner. Det er imidlertid vigtigt at træffe foranstaltninger på EU-plan for at sikre, at arbejdstagerne i Unionen beskyttes af passende mindstelønninger, under hensyntagen til udfaldet af høringen af arbejdsmarkedets parter.
- (15) Ved dette direktiv fastsættes der minimumsforskrifter på EU-plan både for at sikre, at mindstelønninger fastsættes på et passende niveau, og at arbejdstagerne har adgang til beskyttelse af mindstelønninger, i form af lovbestemte mindstelønninger eller i form af overenskomstmæssige lønninger som defineret i dette direktiv.

- (16) Dette direktiv har under fuld overholdelse af artikel 153, stk. 5, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde hverken til formål at harmonisere mindstelønningerne i hele Unionen eller at indføre en ensartet mekanisme til fastsættelse af mindstelønninger. Det griber ikke ind i medlemsstaternes frihed til at fastsætte lovbestemte mindstelønninger eller at fremme adgangen til beskyttelse af mindstelønninger gennem kollektive overenskomster i overensstemmelse med hvert enkelt lands traditioner og særlige forhold og med fuld respekt for de nationale kompetencer og arbejdsmarkedets parters aftalefrihed. Dette direktiv indeholder ikke en forpligtelse for de medlemsstater, hvor beskyttelsen af mindstelønninger udelukkende sikres via kollektive overenskomster, til at indføre en lovbestemt mindsteløn eller til at gøre de kollektive overenskomster alment gældende. Dette direktiv fastsætter heller ikke lønniveauet, som falder ind under arbejdsmarkedets parters aftalefrihed på nationalt plan og ind under medlemsstaternes kompetence på dette område.
- (17) Dette direktiv bør finde anvendelse på de arbejdstagere, der har en ansættelseskontrakt eller et ansættelsesforhold, som er defineret ved lov, kollektiv overenskomst eller gældende praksis i den enkelte medlemsstat, under hensyntagen til de kriterier, der er fastlagt af Den Europæiske Unions Domstol, for bestemmelse af en arbejdstagers status. Forudsat at husarbejdere, arbejdstagere på tilkaldebasis, periodiske arbejdstagere, voucherbaserede arbejdstagere, proformaselvstændige, platformarbejdere, praktikanter og lærlinge opfylder disse kriterier, kan de være omfattet af dette direktivs anvendelsesområde. **I betragtning af de særlige ansættelsesvilkår for søfarende, navnlig med hensyn til fastsættelse af mindstelønninger efter procedurerne i konventionen om søfarendes arbejdsforhold, 2006 som ændret, bør medlemsstaterne kunne beslutte at udelukke denne kategori af arbejdstagere fra dette direktiv.**

- (17a-ny)** Reelt selvstændige erhvervsdrivende er ikke omfattet af dette direktivs anvendelsesområde, eftersom de ikke opfylder disse kriterier. Misbrug af betegnelsen selvstændig erhvervsdrivende som defineret i national ret, enten på nationalt plan eller i grænseoverskridende situationer, er en form for uretmæssigt angivet arbejde, som ofte forbindes med sort arbejde. Betegnelsen "proformaselvstændig" anvendes om en person, der erklæres at være selvstændig, selv om vedkommende opfylder de kriterier, som karakteriserer et ansættelsesforhold, for at undgå bestemte retlige eller skattemæssige forpligtelser. Sådanne personer bør være omfattet af dette direktivs anvendelsesområde. Fastlæggelsen af, om der er tale om et ansættelsesforhold, bør være baseret på de faktiske omstændigheder i forbindelse med arbejdets reelle udførelse og ikke på parternes beskrivelse af forholdet.
- (18) Velfungerende kollektive overenskomstforhandlinger om lønfastsættelse er et vigtigt middel til at sikre, at arbejdstagerne er beskyttet af passende mindstelønninger. I medlemsstater med lovbestemte mindstelønninger er kollektive overenskomstforhandlinger en støtte for den generelle lønudvikling og bidrager derfor til at forbedre mindstelønningernes tilstrækkelighed. I de medlemsstater, hvor beskyttelse af mindstelønningerne udelukkende ydes gennem kollektive overenskomstforhandlinger, er deres niveau samt andelen af beskyttede arbejdstagere en direkte følge af, hvordan de kollektive overenskomstordninger og den kollektive overenskomstdækning fungerer. Stærke og velfungerende kollektive overenskomster kombineret med en høj dækning af sektorspecifikke eller tværfaglige kollektive overenskomster styrker mindstelønningernes tilstrækkelighed og dækning.

- (19) I en situation med faldende kollektiv overenskomstdækning er det afgørende, at medlemsstaterne fremmer kollektive overenskomstforhandlinger for at forbedre arbejdstagernes adgang til beskyttelse af mindstelønninger gennem kollektive overenskomster. Medlemsstater med en høj kollektiv overenskomstdækning har som regel en lav andel af lavtlønnede arbejdstagere samt høje mindstelønninger. Medlemsstater med en lille andel af lavtlønnede har en kollektiv overenskomstdækningsgrad på over 70 %. De fleste af de medlemsstater, der har en høje mindstelønninger i forhold til medianlønnen, har ligeledes en kollektiv overenskomstdækningsgrad på over 70 %. Alle medlemsstater bør tilskyndes til at fremme kollektive overenskomstforhandlinger, men de, der ikke når op på dette dækningsniveau, bør i samråd og/eller efter aftale med arbejdsmarkedets parter indføre eller styrke en eksisterende ramme for fremmende procedurer og institutionelle ordninger, der gør det muligt at føre kollektive overenskomstforhandlinger. En sådan ramme bør fastsættes ved lov eller trepartsaftaler.
- (20) Det er nødvendigt med solide regler, procedurer og praksis for fastsættelse og ajourføring af lovbestemte mindstelønninger, **herunder via automatisk indeksering**, for at sikre passende mindstelønninger og samtidig beskytte arbejdspladser og virksomheders konkurrenceevne, herunder små og mellemstore virksomheder. De omfatter en række elementer, der skal bevare de lovbestemte mindstelønningers tilstrækkelighed, herunder kriterier og indikatorer til vurdering af tilstrækkelighed, regelmæssige og rettidige ajourføringer, tilstedeværelsen af rådgivende organer og inddragelse af arbejdsmarkedets parter. En rettidig og effektiv inddragelse af sidstnævnte er endnu et element i god forvaltningspraksis, der giver mulighed for en informeret og inklusiv beslutningsproces.

- (21) Mindstelønninger anses for at være passende, hvis de er rimelige i forhold til lønfordelingen i landet, og hvis de tillader en anstændig levestandard. Tilstrækkeligheden af de lovbestemte mindstelønninger afgøres i lyset af de nationale socioøkonomiske forhold, herunder vækst i beskæftigelsen, konkurrenceevne samt regional og sektormæssig udvikling. Deres tilstrækkelighed bør som minimum vurderes i forhold til deres købekraft, udviklingen i produktiviteten og deres forhold til bruttoløn, fordeling og vækst. Anvendelsen af indikatorer, der er almindeligt anvendt på internationalt plan, såsom 60 % af bruttomedianlønnen og 50 % af den gennemsnitlige bruttoløn, kan være en rettesnor for vurderingen af mindstelønningernes tilstrækkelighed i forhold til bruttolønningerne.
- (22) For at fremme passende mindstelønninger for alle grupper af arbejdstagere bør varierende og nedsatte satser for lovbestemte mindstelønninger begrænses til et minimum, samtidig med at det sikres, at arbejdsmarkedets parter høres på behørig vis under udformningen heraf. Visse nedsatte satser for de lovbestemte mindstelønninger kan være begrundet i et legitimt mål, herunder hvis der udbetales for højt ansatte beløb eller anvendelsen af nedsatte satser, der pålægges af en retsmyndighed. Andre, såsom nedsatte satser i tilknytning til det udstyr, der er nødvendigt for at udføre et arbejde, eller nedsatte satser for naturalydelser, såsom indkvartering, kan være uberettigede eller uforholdsmæssige.
- (23) Et effektivt håndhævelsessystem, herunder kontrol og inspektioner på stedet, er nødvendigt for at sikre, at de nationale lovbestemte rammer for mindstelønninger fungerer korrekt. For at styrke håndhævelsesmyndighedernes effektivitet er det også nødvendigt at have et tæt samarbejde med arbejdsmarkedets parter, bl.a. for at imødegå kritiske udfordringer som f.eks. i forbindelse med underkontrahentvirksomhed, proformaselvstændig beskæftigelse eller ikkeregistreret overarbejde. Arbejdstagerne bør desuden have let adgang til relevante oplysninger om gældende lovbestemte mindstelønninger for at sikre en passende grad af gennemsigtighed og forudsigelighed for så vidt angår deres arbejdsvilkår.

- (24) En effektiv gennemførelse af beskyttelsen af mindstelønninger gennem lovbestemmelser eller kollektive overenskomster er af afgørende betydning for gennemførelsen af offentlige udbud og koncessionskontrakter. Manglende overholdelse af kollektive overenskomster om beskyttelse af mindstelønninger i en given sektor kan faktisk forekomme i forbindelse med gennemførelsen af sådanne kontrakter eller i underkontrahentkæden og resultere i, at arbejdstagerne får udbetalt lønninger, der ligger under det niveau, som er aftalt i de kollektive sektoroverenskomster. For at undgå sådanne situationer skal økonomiske aktører udbetale lønninger til deres arbejdstagere, som er fastsat ved kollektive overenskomster for den pågældende sektor og det pågældende geografiske område, for at overholde gældende forpligtelser på det arbejdsretlige område, jf. artikel 18, stk. 2, og artikel 71, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU om offentlige udbud⁹, artikel 36, stk. 2, og artikel 88, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/25/EU¹⁰ om fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter inden for vand- og energiforsyning, transport samt posttjenester og artikel 30, stk. 3, og artikel 42, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/23/EU¹¹ om tildeling af koncessionskontrakter.
- (25) Pålidelig overvågning og dataindsamling er afgørende for at sikre en effektiv beskyttelse af mindstelønninger. Kommissionen bør hvert år aflægge rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om sin vurdering af udviklingen med hensyn til tilstrækkeligheden og dækningen af mindstelønninger på grundlag af årlige data og oplysninger fra medlemsstaterne. Desuden bør fremskridtene overvåges inden for rammerne af samordningen af den økonomiske politik og beskæftigelsespolitikken på EU-plan. I den forbindelse bør Beskæftigelsesudvalget hvert år undersøge situationen i medlemsstaterne på grundlag af de rapporter, der udarbejdes af Kommissionen, og andre multilaterale overvågningsværktøjer som f.eks. benchmarking.

⁹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU af 26. februar 2014 om offentlige udbud og om ophævelse af direktiv 2004/18/EF (EUT L 94 af 28.3.2014, s. 65).

¹⁰ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/25/EU af 26. februar 2014 om fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter inden for vand- og energiforsyning, transport samt posttjenester og om ophævelse af direktiv 2004/17/EF (EUT L 94 af 28.3.2014, s. 243).

¹¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/23/EU af 26. februar 2014 om tildeling af koncessionskontrakter (EUT L 94 af 28.3.2014, s. 1).

- (26) Arbejdstagerne bør være i stand til at udøve deres ret til forsvar, når deres rettigheder i forbindelse med etableret beskyttelse af mindstelønninger krænkes. For at forhindre, at arbejdstagerne fratages deres rettigheder, og uden at det berører særlige klage- og tvistbilæggelsesordninger i henhold til kollektive overenskomster, herunder kollektive tvistbilæggelsesordninger, bør medlemsstaterne træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de har adgang til effektiv og upartisk tvistbilæggelse og en ret til genoprejsning, herunder til passende compensation, samt effektiv beskyttelse mod enhver form for skade, hvis de beslutter sig for at udøve deres ret til et forsvar.
- (27) Kommissionen bør foretage en evaluering, der kan danne grundlag for en revision af den effektive gennemførelse af dette direktiv. Rådet og Europa-Parlamentet bør underrettes om resultaterne af denne revision.
- (28) Selv om de reformer og foranstaltninger, som medlemsstaterne har vedtaget for at fremme en passende beskyttelse af arbejdstagernes mindstelønninger, er et skridt i den rigtige retning, har de ikke været omfattende og systematiske. Desuden kan de enkelte lande være meget lidt tilbøjelige til at forbedre mindstelønningernes tilstrækkelighed og dækning, fordi de er af den opfattelse, at dette kan have en negativ indvirkning på deres eksterne omkostningskonkurrenceevne. Eftersom målene for dette direktiv ikke i tilstrækkelig grad kan nås af medlemsstaterne, men på grund af deres omfang og virkninger bedre kan nås på EU-plan, kan Unionen vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

- (29) Dette direktiv fastsætter minimumsforskrifter og berører dermed ikke medlemsstaternes beføjelser til at indføre og opretholde gunstigere bestemmelser. Rettigheder, der er erhvervet i medfør af de eksisterende nationale retlige rammer, bør fortsat finde anvendelse, medmindre der ved dette direktiv indføres gunstigere bestemmelser. Gennemførelsen af dette direktiv kan hverken anvendes til at indskrænke eksisterende rettigheder for arbejdstagere eller udgøre en gyldig begrundelse for at sænke det generelle niveau for beskyttelse af arbejdstagerne på det område, der er omfattet af dette direktiv.
- (30) Medlemsstaterne bør ved gennemførelsen af dette direktiv undgå at pålægge administrative, økonomiske og retlige byrder af en sådan art, at de hæmmer oprettelse og udvikling af mikrovirksomheder og små og mellemstore virksomheder. Medlemsstaterne opfordres derfor til at vurdere virkningen af deres gennemførelsesretsakt på små og mellemstore virksomheder for at sikre, at de ikke rammes uforholdsmæssigt hårdt, med særlig vægt på mikrovirksomheder og på den administrative byrde, og til at offentliggøre resultaterne af disse vurderinger. Hvis det konstateres, at mikrovirksomheder og små og mellemstore virksomheder er uforholdsmæssigt hårdt ramt, bør medlemsstaterne overveje at indføre foranstaltninger til støtte for disse virksomheder for at tilpasse deres aflønningsstrukturer til de nye krav.
- (31) Medlemsstaterne kan benytte instrumentet for teknisk støtte¹² og Den Europæiske Socialfond plus¹³ til at udvikle eller forbedre de tekniske aspekter af mindstelønsordninger, herunder vurdering af tilstrækkelighed, overvågning og dataindsamling, udvidelse af adgangen samt håndhævelse og generel kapacitetsopbygning i forbindelse med gennemførelsen af de nævnte rammer —

¹² Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning af 28. maj 2020 om oprettelse af et instrument for teknisk støtte (COM(2020) 409 final).

¹³ Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om Den Europæiske Socialfond Plus (COM(2018) 382 final).

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Genstand

1. Med henblik på at forbedre arbejds- og levevilkårene i Unionen fastlægges der ved dette direktiv en ramme **til fremme af**:
 - a) [...] passende mindstelønninger
 - b) arbejdstageres adgang til beskyttelse af mindstelønninger i form af lønninger fastsat ved kollektive overenskomster eller i form af en lovbestemt mindsteløn, hvor en sådan findes.
- 1a.(nyt)** Dette direktiv hverken tilsidesætter den fulde respekt for arbejdsmarkedets parter uafhængighed eller berører deres ret til at forhandle og indgå kollektive overenskomster.
2. Dette direktiv berører ikke medlemsstaternes mulighed for at fastsætte lovbestemte mindstelønninger eller fremme adgangen til beskyttelse af mindstelønninger gennem kollektive overenskomster.
3. Intet i dette direktiv gælder som en forpligtelse
 - a)** for de medlemsstater, hvor lønfastsættelsen udelukkende sikres via kollektive overenskomster, til at indføre en lovbestemt mindsteløn
 - b) for en medlemsstat** til at gøre de kollektive overenskomster alment gældende.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på arbejdstagere i Unionen med en ansættelseskontrakt eller et ansættelsesforhold som fastsat i gældende ret, ved overenskomst eller i gældende praksis i de enkelte medlemsstater under hensyntagen til Den Europæiske Unions Domstols praksis.
- 2.(nyt) **Medlemsstaterne kan beslutte ikke at anvende dette direktiv på søfarende, hvis mindsteløn er fastsat efter procedurerne i konventionen om søfarendes arbejdsforhold, 2006 som ændret.**

Artikel 3

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- 1) "mindsteløn": den mindsteløn, som en arbejdsgiver skal betale til arbejdstagere for det udførte arbejde i en given periode, beregnet på grundlag af tid eller udbytte
- 2) "lovbestemt mindsteløn": en mindsteløn fastsat ved lov eller andre bindende retlige bestemmelser **med undtagelse af dem, der fastsættes ved en kollektiv overenskomst, som gøres alment gældende**

- 3) "kollektive overenskomstforhandlinger": alle forhandlinger, der finder sted mellem en arbejdsgiver, en gruppe arbejdsgivere eller en eller flere arbejdsgiverorganisationer på den ene side og en eller flere arbejdstagerorganisationer på den anden side, med henblik på at fastlægge arbejds- og ansættelsesvilkår, og/eller at regulere forholdet mellem arbejdsgivere og arbejdstagere, og/eller at regulere forholdet mellem arbejdsgivere eller deres organisationer og en arbejdstagerorganisation eller -organisationer, **hvis tilsigtede resultat er en kollektiv overenskomst**
- 4) "kollektiv overenskomst": alle skriftlige aftaler vedrørende arbejds- og ansættelsesvilkår, som er indgået af arbejdsmarkedets parter som et resultat af kollektive overenskomstforhandlinger, **herunder sådanne, som gøres alment gældende**
- 5) "kollektiv overenskomstdækning": andelen af arbejdstagere på nationalt plan, som er omfattet af en kollektiv overenskomst; **ved beregning af den kollektive overenskomstdækning tager medlemsstaterne hensyn til:**
- a) **de kategorier af arbejdstagere, hvis arbejdsvilkår, herunder lønninger, kan reguleres ved kollektive overenskomster i overensstemmelse med national lovgivning og praksis**
 - b) **alle kollektive overenskomster, herunder sådanne, som ikke påvirker lønningerne.**

Artikel 4

Fremme af kollektive overenskomstforhandlinger om lønfastsættelse

1. Med henblik på at øge den kollektive overenskomstdækning **og forbedre arbejdstagernes adgang til beskyttelse af mindstelønninger i kraft af kollektive overenskomster** skal medlemsstaterne i samråd med arbejdsmarkedets parter **og i overensstemmelse med national lovgivning og praksis** som minimum træffe følgende foranstaltninger:
 - a) fremme af opbygningen og styrkelsen af arbejdsmarkedets parters evne til at indgå i kollektive overenskomstforhandlinger om lønfastsættelse, **navnlig** på sektorplan eller tværfagligt plan
 - b) tilskyndelse til konstruktive, meningsfulde og informerede forhandlinger om lønninger blandt arbejdsmarkedets parter.
2. Medlemsstater, hvor den kollektive overenskomstdækning er på under 70 % [...], **udarbejder desuden en handlingsplan til fremme af kollektive overenskomstforhandlinger, som skal indeholde** en ramme af grundforudsætninger [...], enten ved lov efter høring af arbejdsmarkedets parter eller efter aftale med dem. [...] Handlingsplanen offentliggøres og meddeles Europa-Kommissionen [x] **måneder efter den gennemførelsesperiode, der er fastsat i artikel 17, stk. 1. Handlingsplanen revideres [x] år efter meddelelsen af den.**

KAPITEL II

LOVBESTEMTE MINDSTELØNNINGER

Artikel 5

Fremme af lovbestemte mindstelønningers tilstrækkelighed

1. Medlemsstater med lovbestemte mindstelønninger **fastlægger den** nødvendige **ramme [...]** **for** fastsættelsen og ajourføringen af de lovbestemte mindstelønninger. **Denne fastsættelse og ajourføring styres** af kriterier, der er fastsat for at fremme tilstrækkelighed med henblik på at opnå anstændige arbejds- og levevilkår, social samhørighed og opadgående konvergens. Medlemsstaterne fastlægger disse kriterier i overensstemmelse med deres nationale praksis, enten i den relevante nationale lovgivning, i afgørelser truffet af de kompetente organer eller i trepartsaftaler. Kriterierne fastlægges på en stabil og klar måde.
2. De nationale kriterier i stk. 1 skal som minimum omfatte følgende elementer, **hvis relevans og relative vægtning kan fastlægges af medlemsstaterne i overensstemmelse med deres fremherskende nationale socioøkonomiske forhold:**
 - a) købekraften for de lovbestemte mindstelønninger under hensyntagen til leveomkostninger og andelen af skatter og afgifter samt sociale ydelser

det generelle niveau for bruttolønninger og deres fordeling
 - c) vækstraten for bruttolønninger
 - d) [...] produktivitets**niveauer og** -udvikling.

3. Medlemsstaterne anvender vejledende referenceværdier som rettesnor for deres vurdering af de lovbestemte mindstelønningers tilstrækkelighed i forhold til det generelle bruttolønniveau, f.eks. dem, der normalt anvendes på internationalt plan.
4. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre en regelmæssig og rettidig ajourføring af de lovbestemte mindstelønninger for **fortsat at fremme** deres tilstrækkelighed.
5. Medlemsstaterne **sikrer, at der findes** rådgivende organer til at rådgive de kompetente myndigheder om spørgsmål vedrørende lovbestemte mindstelønninger.

Artikel 6

Varierende og nedsatte satser

Hvis medlemsstaterne tillader forskellige satser for de lovbestemte mindstelønninger for bestemte grupper af arbejdstagere eller nedsatte satser ved lov, som reducerer lønnen til et niveau, der ligger under den relevante lovbestemte mindsteløn, sikrer de, at disse varierende og nedsatte satser er ikkediskriminerende, forholdsmæssige og objektivt begrundet i et legitimt mål.

Artikel 7

Inddragelse af arbejdsmarkedets parter i fastsættelsen og ajourføringen af lovbestemte mindstelønninger

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at **muliggøre** rettidig og effektiv **inddragelse** af arbejdsmarkedets parter [...] i fastsættelsen og ajourføringen af lovbestemte mindstelønninger, herunder gennem repræsentation i rådgivende organer som omhandlet i artikel 5, stk. 5, og navnlig for så vidt angår:

- a) udvælgelse og anvendelse af de kriterier og vejledende referenceværdier, der er omhandlet i artikel 5, stk. 1, 2 og 3, for fastsættelse af de lovbestemte mindstelønninger
- b) ajourføringer af de lovbestemte mindstelønsniveauer, der er omhandlet i artikel 5, stk. 4

- c) indførelse af varierende og nedsatte satser for de i artikel 6 omhandlede lovbestemte mindstelønninger
- d) **beslutninger om** indsamling af data og gennemførelse af undersøgelser med henblik på at give oplysninger til de myndigheder, der fastsætter lovbestemte mindstelønninger.

Artikel 8

Arbejdstagernes effektive adgang til lovbestemte mindstelønninger

Medlemsstaterne træffer i **samråd eller** samarbejde med arbejdsmarkedets parter følgende foranstaltninger, **hvis det er relevant**, for at forbedre arbejdstagernes adgang til beskyttelse af mindstelønninger [...]:

- 1) styrke de kontroller og inspektioner på stedet, der foretages af arbejdstilsyn eller organer med ansvar for håndhævelse af lovbestemte mindstelønninger, **disse kontroller og inspektioner skal være forholdsmæssigt afpasset og ikkediskriminerende**
- 2) udvikle vejledning til håndhævende myndigheder med henblik på en målrettet proaktiv indsats og forfølgelse af de **arbejdsgivere**, der ikke overholder reglerne
- 3) sikre, at oplysninger om lovbestemte mindstelønninger offentliggøres på en **forståelig, klar [...]** og lettilgængelig måde.

KAPITEL III

HORISONTALE BESTEMMELSER

Artikel 9

Offentlige udbud

I overensstemmelse med direktiv 2014/24/EU, direktiv 2014/25/EU og direktiv 2014/23/EU træffer medlemsstaterne passende foranstaltninger for at sikre, at økonomiske aktører **og deres underleverandører** ved udførelsen af offentlige udbud eller koncessionskontrakter overholder **de gældende forpligtelser vedrørende lønninger på det arbejdsretlige område, der er fastsat i EU-retten, i national ret, ved kollektive overenskomster eller ved internationale arbejdsretlige bestemmelser [...]**.

Artikel 10

Overvågning og dataindsamling

1. Medlemsstaterne pålægger deres kompetente myndigheder at udvikle effektive dataindsamlingsværktøjer til at overvåge mindstelønningernes dækning og tilstrækkelighed.
2. Medlemsstaterne indberetter årligt følgende data til Kommissionen inden den 1. oktober hvert år:
 - a) for lovbestemte mindstelønninger:
 - i) niveauet for den lovbestemte mindsteløn og andelen af arbejdstagere, der er dækket af den

- ii) de eksisterende varierende satser og andelen af arbejdstagere, der er dækket af dem
 - iii) de eksisterende nedsatte satser
 - iv) den kollektive overenskomstdækningsgrad.
- b) for beskyttelse af mindstelønninger, der kun er baseret på kollektive overenskomster:
 - i) fordelingen i deciler af sådanne lønninger vægtet med andelen af dækkede arbejdstagere
 - ii) den kollektive overenskomstdækningsgrad
 - iii) lønniveauet for arbejdstagere uden beskyttelse af mindstelønninger gennem kollektive overenskomster og forholdet til lønniveauet for arbejdstagere, der har en sådan beskyttelse.

Medlemsstaterne fremlægger de statistikker og oplysninger, der er omhandlet i dette stykke, opdelt efter køn, alder, handicap, virksomhedens størrelse og sektor.

Den første rapport skal dække årene [X, Y, Z: *de tre år forud for gennemførelsesåret*] og skal leveres senest den [1. oktober ÅÅ: *år efter gennemførelsen*]. Medlemsstaterne kan udelade statistikker og oplysninger, som ikke foreligger før den [gennemførelsesdato].

Kommissionen kan anmode medlemsstaterne om yderligere oplysninger i hvert enkelt tilfælde, hvis den anser sådanne oplysninger for at være nødvendige for at kunne overvåge den effektive gennemførelse af dette direktiv.

3. Medlemsstaterne sikrer, at oplysninger om beskyttelse af mindstelønninger, herunder kollektive overenskomster og lønbestemmelser heri, er gennemsigtige og offentligt tilgængelige.

4. Kommissionen vurderer de data, som medlemsstaterne har indberettet i de i stk. 2 omhandlede rapporter, og rapporterer årligt til Europa-Parlamentet og Rådet.
5. På grundlag af den rapport, som Kommissionen udarbejder, foretager det i henhold til artikel 150 i TEUF nedsatte Beskæftigelsesudvalg hvert år en undersøgelse af fremme af kollektive overenskomstforhandlinger om lønfastsættelse og om mindstelønningers tilstrækkelighed i medlemsstaterne.

Artikel 11

Ret til genoprejsning og beskyttelse mod ugunstig behandling eller negative følger

1. Medlemsstaterne sikrer, at arbejdstagere, herunder dem, hvis ansættelsesforhold er ophørt, har adgang til effektiv og upartisk tvistbilæggelse og en ret til genoprejsning, herunder til passende kompensation, i tilfælde af krænkelse af deres rettigheder i forbindelse med lovbestemte mindstelønninger eller beskyttelse af mindstelønninger gennem kollektive overenskomster, uden at dette berører særlige klage- og tvistbilæggelsesprocedurer i henhold til relevante kollektive overenskomster.
2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at beskytte arbejdstagerne, herunder arbejdstagerrepræsentanter, mod ugunstig behandling fra arbejdsgiverens side og eventuelle negative følger af en klage, der er indgivet til arbejdsgiveren, eller af procedurer, der indledes med det formål at sikre overholdelse af de rettigheder, der er forbundet med lovbestemte mindstelønninger eller beskyttelse af mindstelønninger gennem kollektive overenskomster.

Artikel 12

Sanktioner

Medlemsstaterne fastsætter regler om sanktioner for overtrædelse af nationale bestemmelser, **der vedtages i henhold til dette direktiv eller de respektive allerede gældende bestemmelser.**

Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

KAPITEL IV

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 13

Gennemførelse

Medlemsstaterne kan overlade det til arbejdsmarkedets parter at gennemføre dette direktiv, hvis arbejdsmarkedets parter i fællesskab anmoder herom. Medlemsstaterne tager i så fald alle nødvendige skridt til at sikre, at de **forpligtelser, der er fastsat** i dette direktiv, til enhver tid **opfyldes.**

Artikel 14

Formidling af oplysninger

Medlemsstaterne sikrer, at arbejdstagere og arbejdsgivere, herunder SMV'er, gøres opmærksomme på de nationale foranstaltninger til gennemførelse af dette direktiv, sammen med de relevante bestemmelser, der allerede er gældende vedrørende direktivets genstand som omhandlet i artikel 1.

Artikel 15

Evaluering og revision

Kommissionen foretager en evaluering af direktivet senest den [*fem år efter datoen for dets gennemførelse*]. Kommissionen forelægger derefter Europa-Parlamentet og Rådet en rapport med en gennemgang af gennemførelsen af direktivet og foreslår eventuelt lovgivningsmæssige ændringer.

Artikel 16

Ikkeforringelse og gunstigere bestemmelser

1. Dette direktiv udgør ikke en gyldig begrundelse for at sænke det generelle niveau af beskyttelse, som arbejdstagerne allerede har i medlemsstaterne.
2. Dette direktiv berører ikke medlemsstaternes adgang til at anvende eller indføre love og administrative bestemmelser, der er gunstigere for arbejdstagerne, eller til at fremme eller tillade anvendelsen af kollektive overenskomster, der er gunstigere for arbejdstagerne.
3. Dette direktiv berører ikke arbejdstageres [...] rettigheder som følge af andre EU-retsakter.

Artikel 17

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme dette direktiv senest den [*to år fra ikrafttrædelsesdatoen*]. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal ved medlemsstaternes vedtagelse indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de vedtager på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 18

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 19

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den [...].

På Europa-Parlamentets vegne
Formand

På Rådets vegne
Formand

Formandskabets sammenfatning af evalueringen af konsekvensanalysen

De fleste delegationer finder den **politiske kontekst** klart beskrevet, men mener dog, at der kun delvist eller ikke tilstrækkelig klart er redegjort for **retsgrundlaget**. Næsten alle medlemsstaterne glæder sig over og ser frem til den juridiske udtalelse fra Rådets Juridiske Tjeneste i denne henseende. Mange medlemsstater havde gerne set yderligere præciseringer vedrørende det valgte retsgrundlag (artikel 153, stk. 1, litra b), i TEUF) og de begrænsninger for Unionens foranstaltninger, der er fastsat i artikel 153, stk. 5, i TEUF.

Delegationerne vurderer fuldstændigheden af **problemdefinitionen** forskelligt. Et flertal af svarene er enige i, at konsekvensanalysen **anerkender de eksisterende mangler** i dokumentationen. De fleste medlemsstater mener, at **problemerne og de underliggende årsager** i det mindste delvist er klart påvist og underbygget af dokumentation. Nogle medlemsstater understreger imidlertid, at konsekvensanalysen ikke er tilstrækkelig omfattende med hensyn til særlige nationale forhold såsom traditioner og økonomisk struktur, navnlig med hensyn til udviklingen i mindstelønsniveauerne i den nationale sammenhæng. Respondenterne påpeger også, at den underliggende sondring mellem nationale modeller kunne afspejle mangfoldigheden af strukturer og realiteter i EU bedre. På trods af konsekvensanalysens analyse af virkningerne af covid-19-pandemien, hvori det konkluderes, at mindstelønninger er afgørende for at sikre en inklusiv genopretning, havde mange medlemsstater gerne set en større hensyntagen til pandemiens indvirkning på økonomien og navnlig på SMV'er.

Alle medlemsstater undtagen to mener, at de **politiske mål, herunder generelle mål og mere specifikke/operationelle mål**, helt eller delvist er klart formuleret. Ifølge flere medlemsstater kunne sammenhængen mellem de overordnede politiske mål og de påpegede problemer imidlertid have været fremlagt på en klarere måde. Mange medlemsstater havde gerne set uddybende forklaringer af specifikke mål, navnlig dem, der er knyttet til omfanget af den kollektive overenskomstdækning og årsagssammenhængen mellem denne dækning og stigningen i mindstelønnen. De fleste medlemsstater pegede på udfordringen med at sammenligne data, da lønfastsættelsesmodeller varierer fra land til land, og den dermed forbundne dataindsamlingspraksis er uensartet blandt medlemsstaterne og ikkeeksisterende i nogle af dem. De fleste delegationer kunne have ønsket sig mere klarhed med hensyn til informationskilder og overvågningsindikatorer. Med hensyn til **sammenhængen i interventionslogikken** mener alle på nær to delegationer desuden, at målene svarer til de påpegede problemer, i det mindste delvist.

Et bredt flertal af delegationerne er af den opfattelse, at **behovet for og merværdien af handling på EU-plan** i det mindste til en vis grad er klart påvist, mens nogle er af den opfattelse, at overensstemmelsen med nærhedsprincippet kunne dokumenteres bedre. Mange medlemsstater deler den opfattelse, at hensynet til proportionaliteten af de foreslåede foranstaltninger kun i begrænset omfang tager forskellene mellem de økonomiske modeller i betragtning. Mange medlemsstater anfører, at konsekvensanalysen kun delvist tager højde for foranstaltninger, som allerede er truffet eller planlagt på nationalt plan.

De fleste medlemsstater er enige om, at konsekvensanalysen påpeger mange mulige **politiske løsningsmodeller**, men nogle kunne have ønsket sig en bedre overvejelse af muligheden "ingen handling på EU-plan". Alle medlemsstater mener, at de mest berørte emner/interesserede parter er blevet indkredset, i det mindste delvist. De er også enige om, at de har fået oplysninger om, hvordan input fra slutbrugere og interesserede parter har dannet grundlag for de politiske løsningsmodeller, idet nogle medlemsstater bemærkede, at arbejdsgiverorganisationernes synspunkter kunne være bedre repræsenteret i konsekvensanalysen. Flere medlemsstater mener, at valget af et direktiv som retsakt burde være blevet forklaret yderligere.

Alle medlemsstater er af den opfattelse, at konsekvensanalysen tager hensyn til **virkningerne af de enkelte politiske løsningsmodeller**, selv om de fleste medlemsstater mener, at analysen kunne have været mere detaljeret. Nogle delegationer påpegede, at udfordringerne i den nuværende økonomiske situation, navnlig for SMV'er, kunne være blevet undersøgt nærmere, da de sandsynligvis vil påvirke det politiske resultat. Alle medlemsstater undtagen én mener, at virkningerne af de forskellige politiske løsningsmodeller i det mindste delvist er beskrevet i et sammenligneligt format og sammenlignes i forhold til et klart sæt kriterier. Et betydeligt antal medlemsstater ville have foretrukket flere detaljer om den potentielle virkning og de relaterede risici for arbejdstagere med mindsteløn, forbrugere, SMV'er og konkurrenceevnen i deres respektive nationale kontekst.

Mange medlemsstater mener, at konsekvensanalysen burde have taget covid-19-pandemien mere i betragtning ved fremlæggelsen af de **sociale konsekvenser** af forslaget. Alle undtagen én mente, at de sociale konsekvenser er klart beskrevet eller i det mindste til en vis grad klart beskrevet både i kvalitativ og kvantitativ henseende, selv om nogle medlemsstater gerne havde set, at konsekvensanalysen i højere grad havde behandlet beskæftigelsesrisici og andre metoder til bekæmpelse af fattigdom end lønninger. Næsten alle medlemsstater mener, at konsekvensanalysen i det mindste delvist har vurderet de lovgivningsmæssige omkostninger ved forslaget med hensyn til forskellene mellem de nationale modeller.

Medlemsstaterne satte pris på, at udtalelsen fra Kommissionens Udvalg for Konsekvensanalyse (IAB) i varierende grad er behandlet i konsekvensanalysen. Med hensyn til **måling** fremhævede flere delegationer udfordringerne ved indsamling af sammenlignelige data og vanskelighederne med at måle de tilsigtede virkninger med de foreslåede indikatorer. Flertallet af delegationerne mente, at **metode og metodevalg** er delvist hensigtsmæssige, **mens der fortsat er usikkerhed** om gennemførelsesbegrænsningerne i national sammenhæng.